

[Fibiger.]

har erkendt, at Lovforslaget ikke er et Forbudsforslag. Det har heller ikke været Forslagsstillernes Mening, at Lovforslaget skulde betragtes som et saadant. Meningen er kun den, at Lovforslaget skulde betegne et Skridt videre paa Ædruelighedslovgivningens Omraade og saaledes bidrage til at forøge Ædrueligheden i vort Folk. Egentlig har ogsaa alle de ærede Talere indrømmet, at det er heldigt, naar Ædrueligheden staaer godt i vort Folk; og man ønsker egentlig fra alle Sider at naa det Maal, at Ædrueligheden sejrer. Men Maaden, hvorpaa man skal naa dette Maal, er man ikke enig om. Nogle mener, at vi nu er naaet langt frem, og nu kan vi gerne blive staaende ved det, der er naaet. Jeg ser ikke saaledes paa Sagen. Jeg indrømmer, at vi er kommet langt frem med Hensyn til Ædrueligheden i vort Folk; men hvis man nu vilde staa stille og sige, at nu var man kommet saa langt frem, som det var nødvendigt at komme, saa vilde jeg erklære mig ganske uenig heri. Thi saadan som Forholdene træder frem, ogsaa i Landene rundt omkring os, vilde det i Virkeligheden være en Tilbagegang, hvis vi blev staaende ved det, vi nu har naaet; vi maa videre frem. Jeg tror imidlertid ikke, at man ved alle mulige og umulige Lejligheder skal raabe: Forbud, og sige, at det er det, der skal til. Det har maaske tværtimod været til megen Skade, at der i de senere Aar fra visse Sider bestandig er talt om Forbud, ikke mindst ved Møder. Jeg tror, at man bestandig skal gaa videre frem ad den Bane, man er begyndt paa, og da maa man selvfølgelig ogsaa tage Lovgivningen med ind i Arbejdet. Det vil vist heller ikke synes unaturligt, at de, der har beskæftiget sig med Ædruelighedsspørgsmaalet gennem Aar, mener, at de er inde i denne Sag og har mange Erfaringer, der skulde kunne komme Befolkningen til gode, og som ogsaa burde sætte sit Præg paa Lovgivningen. Jeg selv har gennem Aarene været med i Ædruelighedsarbejdet og sidder nu i Bestyrelsen for den kristelige Afholdsforening „Blaa Kors“; gennem det Redningsarbejde og det forebyggende Arbejde, der udøves ud over Landet, har jeg set, at der trænges til, at man kommer betydelig længere frem paa dette Omraade. De mange Livsskæbner, man

møder, naar man kommer paa Redningshjemmene, vidner om, at der endnu er meget, der skal gøres, før man kan sige, at det danske Folk staaer paa et højt Niveau med Hensyn til Ædruelighed. Det Forhold, at der paa de Redningshjem, vi har rundt omkring i Landet, bestandig er optaget mange, og at alligevel mange staaer paa Ekspektancelisterne, viser, at der er Brug for et omfattende Arbejde.

Nu ved jeg vel, at man fra alle Sider ser med Velvillie paa Redningsarbejdet; det vil man gerne være med i; Redningshjem maa Folk gerne oprette, og de maa ogsaa gerne bringe Ofre for at hjælpe de Mennesker, der er kommet for langt i deres Nydelse af Spiritus og den Slags Ting.

Men Afholdssagen kan ikke nøjes med at udøve et saadant Barmhertighedsarbejde; man maa ogsaa gøre noget for at forebygge. Og jeg anser de forebyggende Midler for bedre end den Virksomhed, som gaar ud paa at opsamle de mange, der har sejlet deres Livsbaad i Sænk, samle dem op og prøve paa at forbedre det Vrag, man finder, saaledes at det kan sejle videre gennem Livet paa anden og bedre Maade.

Det foreliggende Lovforslag tager Sigte paa at videreføre det Arbejde, man er inde paa, og paa at lægge Ansvar et ud i Befolkningen, lægge det derud, hvor det retteligt hører hjemme. Man har fra forskellige Sider sagt, at vi ikke bør gaa hurtigere frem end saaledes, at vi har Folkevillien, en stærk Folkevillie, bag os; thi hvis man gaar for hurtigt frem, vil man kunne gøre mere Skade end Gavn. Det ærede Medlem Hr. Jønson sagde i Gaar, at det ikke gik an, at et Mindretal skulde kunne bestemme, hvordan et Flertal skulde forholde sig paa dette Omraade. Det har aldrig været vor Hensigt, at noget saadant skulde finde Sted. Tværtimod, vi ønsker, at det skal være et Flertal, der skal være bestemmende; og jeg vil føje til, at jeg gerne ser, at der skal være kvalificeret Majoritet for at føre de heromhandlede Foranstaltninger igennem. Og dette mener jeg netop ud fra den Betragtning, at man ikke maa gaa hurtigere frem end saaledes, at man har Folket og Folkevillien med.

Det ærede Medlem Hr. Jønson fremdrog mange forskellige Forhold oppe fra Norge, hvor han har gjort rige Erfaringer paa det